

РОЗДІЛ 1. ЛЮБ'ЯЗНА БАЛАЧКА

Знаєте, самотня то справа — холостякувати.

Всяк, хто має щось проти цього, гонить по-чорному. Пристаркуваті сивочолі алканавти з високими кухлями в руках, що пасуться в барах з кентами в джемперах, — тільки вони й згадують з ностальгією в посоловілих очах свої парубоцькі роки, травлячи баланду про бурхливі пригоди молодості. Так воно вже повелося серед прихильників високих кухлів. Насправді більшість із них нишком моляться, аби гігнути раніше за своїх бабць, щоб нікому з них не довелося самому готувати собі, прибирати та обслуговувати себе самотужки.

Ясний пень, вряди-годи трапляються і геть жовтороті молокососи, які й собі напосідають, що жінки взагалі не варті упадань. Думаю, фраза «без них життя краще» стала ледь не мемом, хоча, знову ж таки, це чергова спроба самовиправдання за те, що вас змусили благати, ходити на цирлах та плазувати перед парою високих підборів, які, попри всі ваші старання, зрештою кинуть вас заради ще брутальнішого самця.

Хоч би там як, а чоловікам на роду написано бути з жінками. Так само як жінкам — із чоловіками. Бо це задумано матінкою-природою. Але як же бомбить, коли тебе кидають через хер! Коли зовсім розкиснути, настане повна срака. Дівчата нутром чують запах відчаю, а це далеко не найпривабливіший одеколон. Частенько

бувало, я лежав поночі без сну, фантазуючи, як десь чекає на мене дівчина моєї мрії. Я подовгу роздумував про неї, досліджуючи ситуацію з усіх боків. Мені було цікаво, чим би вона займалась тоді-то й тоді-то: може, розляглася б така собі в ліжку, мріючи про мене, а може, влаштовувала б сімейні сцени своєму чоловікові, жадаючи зустрічей зі мною. Іноді я уявляв, як вона пристрасно кохається, заводячись від утіхи, відкидаючи всі рамки пристойності та хмеліючи від екстазу. Ось вона опиняється в обіймах коханця. Доки вона з ним любить, я тут сам-один, хоча на ділі тільки я і здатен дати їй справжнє кохання, але вона не в курсах. Чому вона не знає? Якого лисого вона досі з тим засранцем, коли я тут?..

Мабуть, досить із мене. Геть із серця клятві ревності, беру себе в руки. Може, вона лише витвір моєї уяви, однак я все одно її кохаю. Розумію, скидається на якусь дикість, але я прожив із нею все своє життя вже з десяток разів. Ми познайомилися, побралися, звили сімейне гніздечко, завели дітей, зістарилися та однієї безсонної ночі відійшли у вічність в обіймах одне одного. Але як же невесело кохати мару! Ви витворюєте з нею всілякі дурощі у своїй голові, пнучись довести, як сильно її любите. Моя дівчина хворіла на лейкомію, мала пухлину мозку та цілий букет болячок, аби я тільки міг її розрадити, поголивши голову на знак солідарності, доки вона відбувала хіміотерапію. За це вона любила мене всім серцем. Проте самими лише болячками не обмежилось. Я провів її крізь війну й повернув назад, щоб показати, як багато вона важить для мене. Бідоласі довелося-таки чимало пережити: її різали, прострілювали, гамселили,

калічили, пропікали їй шкіру, якісь покидьки навіть згвалтували її гуртом, — та моя дівчина витримала всі випробування в ім'я кохання. Якого тільки лиха вона не зазнала, аби я міг довести їй свою значущість, підтримуючи її, піклуючись про неї та розправляючись із її кривдниками!

Пригадую ніч, коли їй відтяло обидві ноги тролейбусом. То була одна з моїх улюблених фантазій.

А знаєте, що в цьому найкумедніше? Попри все, що ми з нею вдвох витримали, я в житті не знав її обличчя. У неї його немає. Ні, не зовсім так. У неї воно має бути, та тільки я його досі не бачив. І доки не побачу, моїм фантазіям не стати реальністю. Отак і накриває відчай, адже намагаєшся розгледіти свою дівчину на кожному кроці: в касирці супермаркету, в жінці у вагоні, яка сидить навпроти тебе, в дівчині, що дигає собі вулицею. Отак усюди й пасеш очима.

Я дивився через стіл і шукав своє кохання в Джанет, коли вона на мить застигла, припинивши трамбувати свій писок жрачкою, щоб нагородити мене вдячною усмішкою. То може, саме Джанет і була моєю лейкемічкою? Мене дрібку вибісило, коли вона потяглася виделкою й перехопила дещо з моєї тарілки, не поцікавившись, чи мала вона бодай найменші шанси викарабкатися після курсу хіміотерапії.

— Як мило з твого боку запросити мене сюди! — усміхнулася Джанет.

— Я з радістю це зробив, — відповів я.

— Мене нечасто так пригощають, — промовила вона, мимоволі повертаючи мій погляд до її пишнот майже в центнер та повертаючи на думку, чи не мала вона на увазі столове приладдя.

— Ти про що? — спитав я.

— Про біфштекс. Я на таке майже не дивлюся. В основному перебиваюся всілякими салатиками.

— Авжеж, — пробурмотів я, зиркнувши на гарнір із горошком, зсунутий на край її тарілки.

Назвати Джанет непривабливою було б немилосердно. Дівчина була огрядною, але по-своєму нічогенькою. Дехто стверджує, що повненька дівчина на автоматі вважається потворою. Ніколи не погоджуся. Джанет мала сяйливі очі, бездоганний колір обличчя, дитяче простосердя й тепло, які створювали певний вайб довкола себе. Якби її скинути кілограмів сорок, вона виглядала б лялечкою — хоча, мабуть, у цьому я трохи переборщив. І все-таки, про мене, вона була гарненькою. От тільки я не мав певності, що саме вона була моїм «кухликом чаю». Вже й не пригадую, коли востаннє я сьорбав чай та скільки ложечок цукру кидав.

— Ой-ой, ото смакота, — видала вона, вимакуючи хлібом залишки підливи. — Поглянемо, що тут є на десерт?

Я кинув ніж та виделку на свою напівпорожню тарілку й кивнув:

— Авжеж, чому б не поглянути?

Тільки-но я підняв руку покликати офіціанта, як Джанет спинила мене.

— Ем-м, Іане, — несміливо прогугнявила вона, — ти не збираєшся доїдати?

Я глипнув на свою їжу, перевів погляд на ті сповнені відчаєм сяйливі блакитні оченята й посунув її свою тарілку:

— Ні, будь ласка, пригощайся.

— Нащо ж переводити їжу? — весело мовила вона, вгризаючись у мою філейку.

— Так. Нащо голодувати? — відказав я з витріщеними очима.

Раптом я збагнув, що мені знадобиться неабиякий хист, щоб набити кендюха за одним столом із Джанет. У принципі, я не надто цим переймався. Розумієте, доводиться спочатку трохи побігати довкола жінки, догоджаючи їй у всьому, аби зрештою таки взяти своє. А втім, наше побачення помалу переходило від фази частування до наступної.

Ось вона вже вимакала моєю цілушкою останні краплі підливи з мого біфштекса, а відтак усміхнулася й кивнула, даючи зрозуміти, що вже готова до споживання десерту. Офіціант підкотив до нашого столику візочок із десертом, і Джанет знову заповзялася корчити з себе супермодель на суворій дієті.

— Ой-ой-ой, сьогодні ввечері мені аж свербить погріховодити на повну! Але ні, не можу, це для мене забагато, але виглядає до біса смачнуче. Як гадаєш, трохи можна? Тільки Іане, зайчику, ти ж нікому не розкажеш?

«Про сьогоднішній вечір? Ти, бляха, прикалуєшся», — подумав я.

— Тоді з богом! Візьму оцей крихітний кавальчик тортика з... Це ванільне морозиво? Оцю манюню кульку. Ну хіба, може, ще трошечки, бо, якщо покласти на тарілку, його начебто не так уже й багато, правда?

Коли офіціант нарешті підкотив візок до мене, я замовив собі тільки кави.

— Ти не будеш? — журливо запитала Джанет.

— Ні, а ти ласуй скільки душі завгодно, можеш і пудинг мій з'їсти. Я просто не солодун, — відповів я.

— Не солодун? А як щодо тих батончиків «Марс»? Ти ж їх любиш.

Оце я дав маху. Як то я затупив, що познайомився з Джанет, саме купуючи батончики «Марс»? Ото бовдур! Геть вилетіло з макітри. І чим я думав? А справа ось у чому. Джанет працювала в газетному кіоску за пару миль від моєї нори. Яюсь пару місяців тому я заскочив туди, і вона впала мені в око. Джанет була привітною та доволі симпатною, дещо самотньою, як і я, хоча здалася мені трохи худішою, ніж оце зараз (так її прикрасила моя романтична уява).

Коротше кажучи, я їй теж припав із першого погляду, тож вона приязно всміхнулася, а я весь день протинявся, думаючи про неї. Після того відрахування решти я на неї так запав, що захотів познайомитися ближче. Отож почав потихесеньку протоптувати до неї стежину — то по батончик забіжу, то по газетку, то по тригонометричне приладдя чи по іншу мур, — аби тільки вона, даючи мені решту, благословила усмішкою на весь день. Довчашав я до того, що ми стали називати одне одного на імена, а під час наших дрібних трансакцій навіть обмінялися кількома порядними жартами та посміялися разом у межах пристойності. Навряд чи це могло претендувати на роман десятиліття, але таке спілкування видалося приємним, ламповим і теплим. А минулого тижня я нарешті спромігся запросити її на здибанку. Прослідкував за нею до самого її дому й наступного дня «випадково» надібав її в автобусі. Ми люб'язно погомоніли, я допоміг їй із сумками, і вона зголосилася вибратися посидіти десь перекусити.

Але от яка шняга: тепер, коли вона сиділа переді мною в усій красі, я не знаю, якого лисого я так морочився. Іноді, коли отримуєш бажане, здається, що сидіти

вдома та хотіти значно приємніше за сам результат, хіба не так?..

— Солодун? Я? Атож, я люблю батончики типу «Марс» чи «КітКатс». Просто пудинг — то не зовсім моє. Яюсь він мені не дуже. Надто масний чи що.

Джанет залякла, трохи спантеличена від слів «пудинг — то не зовсім моє», а тоді розсміялася та змінила тему:

— Іане, а чим ти заробляєш на життя?

— Я працюю з комп'ютерами, — відповів я.

— Ой-ой, — проворкотіла вона, — це так захопливо! — Її тон нічого подібного не виражав. — І що ж ти з ними робиш?

— Розробляю вебсайти.

— Ой-ой, — це було все, що їй вдалося із себе видобути.

Ми посиділи хвилину-дві мовчки, доки я чекав наступного питання. Але на тому вони в неї вичерпались. Після цієї мовчанки Джанет просто повторила «ой-ой».

— А як довго ти працюєш у газетному кіоску? — вирішив спитати я.

— З дитинства, з п'ятнадцяти років. У школі я влаштувалася туди на пів ставки, а коли закінчила її рік по тому, містер Вілсон узяв мене на повний оклад.

— І як тобі, подобається?

— Ще б пак, це найкраща робота в світі! Насправді це мрія кожної дівчини — працювати там, де продають солоденьке, хіба ні? — хизувалася вона.

— Та невже? — вигукнув я, дивуючись, чому я ніколи не чув про це раніше. — Я чогось завжди думав, що всі дівчата воліють бути актрисами, супермоделями чи щось таке.

Джанет мовби трохи насупилась.

— Ні, не хочуть, — пробурмотіла вона, глипаючи на свій торт. — Вони хочуть продавати солодоці. Ось чого вони найбільше хочуть, коли не кривлять душею.

Так я і знав. Кейт Мосс¹, котра щороку заробляла мільйони фунтів стерлінгів, літаючи навколо світу та ніжачись дупцею в люксових реактивних літаках, десь дуже глибоко в душі мріяла вхом'ячити пару «Баунті» в перервах між зйомками.

Джанет витріщилася на свій пудинг, відкраяла крихітний кавальчик морозива й піднесла його до рота так, ніби він важив тонн десять.

Я зачепив її за живе.

Хоча й не збирався, і од того на душі мені стало фігово. Чом би й ні, що поганого в дівчачій мрії продавати глюкозу? Якщо Джанет кортіло чіплятися за це маріння, то хіба вона не мала на те права? Якого лисого я вбиваю її фантазії? Слухайте, ми всі це робимо так чи інакше, еге ж? Визнаю за собою провину. У світі, де всім заправляють гламур і краса, прості люди потребують бодай якоїсь розради. Погляньмо правді в очі: у наш час, коли навіть зірки мильних опер — найпотворніші виродки зомбоящиків — на вигляд доволі нівроку для реклами манатків та кліпів, що залишається робити всім іншим? Тобто як тут не підчепити комплексу неповноцінності? От візьмемо приміром Бреда Пітта, Джорджа Клуні чи подібних типів, від яких мліє кожна кобіта, пригадайте про те, наскільки вони гарні... Тоді ви пригадуєте якусь справу, на якій зуби проїли

¹ Кейт Мосс (*Kate Moss*, нар. у 1974 р.) — відома британська супер-модель та актриса.

(типу водіння автобуса, брязкання на фруктових автоматах, прописування рецептів на окуляри й те де), і відчуваєте повагу до себе такого, яким ви є.

Ото й усе, що робила Джанет, — підвищувала власну самооцінку, навіюючи собі, що їй заздять усі дівчата. Хіба люб'язно з мого боку спускати бідолашку на землю? Мушу мигцем спокутувати свій гріх.

— От скажи мені. Ну хто з тих супермоделей зможе відпахати стільки годин, скільки пашеш ти, і при цьому залишатися такою ж чарівною й сяйливою? — знайшовся я, поки вона збирала на ложку кілька крихт тортика.

Цей до смішного дешевенький комплімент про вміння залишатися у формі на гнітючій безрадісній роботі спрацював, бо Джанет ураз підбадьорилася й на підтвердження моїх слів навела кілька добірних зауважень про те, що куди там якійсь Джордан розкладати газети, й таке інше.

Наступні кілька хвилин ми обговорювали плюси й мінуси роботи супермоделей у сфері роздрібної торгівлі, перш ніж вона витягла свій головний козир:

— Ти тільки поглянь на них, вони ж худючі як тріска, хіба ні? Ну який хлопець захоче таку дівку? І що в них сексуального? Ви ж бо, хлопці, любите за щось узятися та потриматися? Зі справжньою жінкою має бути приємно й затишно в ліжку.

Не хотілося так швидко розбивати вдруге її ілюзії, тому я підіграв і щось типу схвальне прогугнявив, хоча й не спромігся висловити свою безмежну любов якнайсильніше.

— А як щодо тебе, Джанет, які хлопці тобі до вподоби? — спитав я.

— Ой-ой-ой, — завелась вона, і мені спало, чи не замовить вона ще тортика. — Я була б не проти, якби мене викрав такий здоровенний спітнілий лісовий варвар, — видала вона й захихотіла.

Не зовсім чемно з її боку, адже я схожий на лісового варвара, як свиня на коня. А я, телепень, шойно пнувся зі шкіри, розхвалюючи товстух.

— Або Пірс Броснан¹. Він саме такий, хіба ні? Високий, темноволосий, статний... небезпечний. Такий мужчина, від якого в усіх жінок аж коліна тремтять.

Очманіти, нахрін, от де справедливість? Їй подавай Джеймса Бонда чи Нанука з Півночі², а мені — тельбухату корову! Я ледь не бовкнув, що такий, як вона, взагалі-то ризиковано мати слабкі колінця, та вирішив промовчати.

Хоча мене її слова зачепили. Бозна-чому зачепили, та врешті-решт я дійшов висновку, що вона ніяк не могла бути тією самою дівчиною з моїх мрій, і її прихильність була вже мені до одного місця, але гарні манери і всю чухню ніхто не скасовував. Я цю кобилу запросив на побачення, нагодував і чемно поведився з нею, а їй важко було бодай прикинутися, що я мужній і привабливий! Не хочу розклеюватися через такі дошкульні дрібниці, але зі мною таке трапляється все життя, дідько б ухопив тих сучок. «Не парся, це ж усього-на-всього Бріджес!» Стерви.

¹ Пірс Броснан (*Pierce Brendan Brosnan*, нар. в 1953 р.) — ірландський актор та продюсер. Найбільш відомий за роллю Джеймса Бонда в чотирьох фільмах бондіани.

² «Нанук з Півночі» (*Nanook from the North*) — німий документальний фільм 1922 року про канадських ескімосів, які змушені виживати в суворих умовах субарктичної області півночі Канади.

Вона досі пускала слину на кубики пресу й волохаті груди, а я перебирив у голові свої вади, коли підійшов офіціант і почав прибирати наші тарілки.

— Ой-ой, ви знаєте, мою поки що не забирайте. Мабуть, я ще трошечки тортика покуштую, — схопилася вона, хапаючи свої столові прибори.

— О, не відмовляй собі ні в чому, Іан за все заплатив, — необдуманно потролив я вголос, одразу відчувши себе найгіршим мерзотником на всьому білому світі.

Вмить я опустил голову, закривши обличчя руками, і разів кільканадцять подумки вибачався, доки знову не звів очі.

Цікаво, чому Джанет не гризла відчуття провини, коли вона ображала мої почуття?

«Не думай про це, не думай, бо знову заведешся, — казав я собі. — Викинь із голови, думай тільки про себе».

— Мені так шкода, — повторив я. — Будь ласка, не зважай, бери все, чого душа просить.

І знаєте, хто б подумав, але саме так вона і зробила.

Є люди, яких за вуха не відтягнеш од тарілки.

РОЗДІЛ 2. РИБКИ В МОРІ ЩЕ БАГАТО

Будь-яке побачення складається з двох етапів, і вечір нашої зустрічі з Джанет не став винятком. Ми тільки-но впоралися з вечерею, точніше, *вона* щойно впоралася з нашою вечерею, і виходили з ресторану. Джанет кілька разів натякнула, що не проти потусувати десь на танцях, однак я вже вирішив, що не буду з нею зустрічатися, тож проморозився. Ми прямували через автостоянку до моєї «ластівки», коли Джанет без натяків спитала, чи не хочу я поїхати до неї.

— Не хвилюйся, я живу сама. Відколи мами немає.

З того, як минуло наше побачення, і з нового погляду на Джанет у світлі наших розмов, моя симпатія до неї вивітрилася з голови, мов хміль.

— Добре! — кинув я.

Запрошуючи її на вечерю, я плекав надію, що в ній могли бути приховані внутрішня краса й чуйна душа, але тепер на це мені було глибоко начхати. Шпилі-вилі нашвидку — ото й усе, на що вона заслуговувала, та й мені треба було випустити пару. Ну а що? Я жива людина, чом би й ні? Я потребую сексу так само, як і будь-який чоловік. Хоча Джанет мене й засмутила, але дриггисмики по бистрячку приборкали б мою кортячку тижня на два чи десь так та ще й дали б змогу якимось провітрити мізки та перемкнутися. Я прицінився до її гузна і швиденько зметиковав. Побачивши цей молочно-білий зад

уранці, я викличу таку гидливість до самого себе, що ще місяць, а то й більше, оминатиму жінок десятою дорогою. А це доволі непогано, враховуючи, що регулярно сексу в мене наразі зась.

Я саме йшов відчиняти Джанет пасажирські двері, коли почув розлючений чоловічий голос. Звернений явно до мене:

— Так, ти, йобаний шмаркливий сцикуне!

Обернувшись, я узрів гориллоподібного амбала та його біляву підзатягану самицю, які на всіх парах мчали через усю автостоянку до нас.

— Ви мені? — тільки і встиг я запитати, перш ніж він припер мене до машини.

— Так, тобі, носатий сцикуне. Якого хуя ти лупиш на мене свої срані баньки?

— Що? — геть збентежився я. — Ви про що? Хто ви такий?

Він схопив мене рукою за горло і схилився так, що його харя опинилася майже перед моїм носом.

— Ти мені тут не заливай! Я та бідна пизда, котру ти пердолив усю ніч.

— Пердолив? — перепитав я, не розуміючи його кпин.

— Ти вилуплявся на мене та пожирав очима мою дівчину, спаскудивши нам цей грьобаний вечір. Ти сучий маленький... уйобок! — Здоровань явно був не в гуморі.

— Вибачте? — знову перепитав я, не уявляючи, за що він на мене так уївся.

— Надто пізно, — сказав він, помилково зрозумівши мене.

— Та він навіть не шкодує, Френку, — підгавкнула його самиця. — Ані він, ані його жирна жінка.

Вони обоє вирячували на нас свої баньки.

— Вона не моя жінка, — сказав я.

Я хотів додати «і вона не жирна», проте в мене майнула думка, що це тільки дужче все заплутає.

— Залиште нас у спокої, — вступилася тут за мене Джанет. — Ідіть звідси, а то я викличу поліцію.

— Я вперше в житті вас бачу, — сказав я Френку. — Не кажучи вже про витріщання.

— Ах ти засраний брехуняка! Весь йобаний вечір тільки й лупився на мене.

— Я вас не знаю, — виправдовувався я. — Я вас ніколи раніше ніде не бачив.

— Ти чула, Менд? — кинув одоробало своїй дівулі. — Чортів упертюх трапився.

— Він пиздюк! — напосідала вона.

— Відпустіть мене! — сказав я, намагаючись відірвати його руки від свого горла.

— Не стартуй на мене, твою мать нехай, — сказав він, дужче притискаючи мене до тачки.

Це вже було занадто.

— Та перебий його вже! — не вгамовувалася Менд.

І він дослухався. Зарядив прямісінько по ребрах, вкотре припечатуючи мене до автівки.

— То як, уже не хочеться вилуплятися, га? — просичав він, зваливши мене на землю стусаном у голову.

Гепнуло боляче, але Френк на цьому спинятися не збирався. Навпаки, він заходився хвацько відпрацьовувати мене ногами. Десь поза змахами сорок п'ятого розміру Френкової ратиці я чув схлипування Джанет та схвальні радісні вигуки Менд від встановлення справедливості на автостоянці. Я розумів, що Френк і не думав закруглятися, тож ухилився як тільки міг, коли всередині мене щось клацнуло й інстинкти взяли гору.

Не пам'ятаю достоту, як те сталося, але діяв я машинально — рука ніби сама вихопила з кобури «глок» та націлилась на горло Френка. Цей рвучкий рух порівняно з його незграбним нападом виявився настільки стрімким, що здоровань навіть не вгледів зброї, допоки та не пальнула, розірвавши йому горлянку та розтявши артерії.

Враз я зіп'явся на ноги і спрямував пушку в голову Менд. Та не встигла й пискнути, навіть бодай усвідомити, що сталося. Вона тільки-но бикувала зі своїм громилом, та за мить лампочка згасла. Спрацював я настільки чисто, що контрольний постріл у голову не знадобився, хоча «глок» був із глушником. Проте Френк був міцним горішком — він і досі стоїчно чіплявся за життя, тому йому випала сумнівна честь прийняти на себе третю кулю.

Я рвучко крутнувся і одразу наткнувся на свою останню жертву. Якраз збирався спустити курок, коли згадав, що дотепер вона була моєю дівчиною.

— Пробач, — сказав я Джанет, тримаючи ствол у трьох дюймах від її чола. — Я кілер.

— Я нікому не розкажу, — пробелькотіла вона й прикрила рот своїми пухкими ручищами.

— Знаю, — кивнув я, — знаю, бо не встигнеш.

І зніс їй мізки.

Під дулом пушки люди завше торочать, що нікому нічого не розкажуть, але то все лажа. Я опустив ствол і на мить замислився, в яку халепу щойно вклепався.

От тоді я запанікував.

Я стояв неподалік забитого людьми ресторану з трійкою трупаків під ногами та знаряддям убивства в руці. Крім того, мене бачили всередині нього за вечерею з однією із жертв.

Яким би вправним не був адвокат, котрому випало б «щастя» витягати мене з тої халепи, йому стопудово довелося б відпрацювати свою платню в поті чола.

Я швидко перебрав у голові плюси ситуації: була термін, ми стояли на дальньому кутку автостоянки... Я мав хетчбек.

Яким би безвихідним не здавалося моє становище на перший погляд, шанс легко відбутися є завжди. Ніколи не здаватися. Гру не закінчено, допоки товста пані не проспівала — даруй, Джанет, без образ, — тож я хутчій взявся до роботи. Відтягнувши мертву трійцю подальше в тінь між припаркованими автівками, я відімкнув задні двері машини та вставив у «глок» нову обійму — про всяк випадок.

До речі, про автівку. У моїй роботі хетчбек набагато практичніший за «феррарі». Мабуть, я міг би дозволити собі «феррарі», якби хотів, але скільки трупів туди влізе? Завжди бути напоготові — ось мій девіз, а п'ять дверцят та просторий салон інколи можуть принести користі більше за найкрутезнішу зброю. Не зрозумійте мене неправильно: подібні речі зі мною на здибанках майже не траплялися. Однак не хочу кривити душею, стверджуючи, що взагалі ніколи раніше з таким не стикався.

Я склав задні сидіння, лишивши багажну полицю на місці, аби забезпечити сяке-таке прикриття, і заволік Менд. Вона була мов пушинка, і я компактенько розмістив її біля задніх пасажирських дверей. Тільки-но я взявся за Френка, як долинули якісь голоси. Озираючись, я вгледів з десяток піплів різного віку й різного ступеню потворності. Вони вилазили з ресторану й чимчикували до автостоянки. Така собі прогулянка сімейки монстрів.

Я мусив тримати себе в руках, бо їх трохи забагато, щоб ризикнути всіх прибрати. Як би кумедно це

не звучало, в моїй тачці був автомат, але я не такий дурисвіт. Знадобився б самоскид, щоб забрати всіх одразу. Я вийшов на світло, взяв цеберку та ганчірку, лельом-полельом наблизився до лобового скла й почав його протирати. Сімейка монстрів порозсідалася по трьох машинах і неквапом пороз'їжджалася, теревенячи про їжу, обслуговування, ціни та інші дрібниці, які обговорюють люди одразу по відвідинах ресторану. Ніхто не сподобив мене чимось більшим за швидкий мимовільний позирк, тож наразі пронесло. Одначе довкола мого хетчбека стояли інші автівки, чиї власники могли випурнути будь-якої миті.

Відтак я запхнув Френка та присунув ближче до його дівки, зігнувши йому ноги в колінах, а тоді заходився розрулювати геморої із Джанет. Тільки зараз до мене дійшло, яка вона, в біса, дебела. Френк був важкуватим, та принаймні м'язистим і жилавим, тож його легше було дотягти й заштовхати в салон. Натомість тіло Джанет скидалося на драглі. Вона раз у раз вислизала з моїх рук, доки я не спромігся схопити її за зап'ястки та щиколотки. Я також уторопав, що схибив, коли першою впакував Менд, адже тепер доведеться протискувати важке та драглисте місиво поверх двох інших тіл, що буде ой як нелегко. Тобто логічно було б затрамбувати першою жиробаску Джанет, а вже за нею — солодку парочку, та хай там як, а перепаковувати було вже ніколи.

Якимось дивом мені таки вдалося захвати її ноги в машину, після чого я схопив її під руки та підважив так, щоб просунути далі, і з останніх сил заштовхнув її тілеса всередину машини, доки вона не лишила достатньо місця для закриття багажника. Тільки-но я їх упхнув, як,

глянувши на свій одяг, побачив, що заляпаний кров'ю всіх трьох. На моїй чорній куртці та штанах липка червона рідина не надто впадала в око, а от із білою сорочкою справи були геть кепські. Я хутко здер її й кинув у тачку на тіла. Насправді там виявилось більше вільного місця, ніж мені спочатку здалося, а тісно було лише ззаду, де покоїлася Джанет.

Тепер лишалося владнати пару дрібниць. Я розірвав пару чорних мішків для сміття, що були в мене з собою в машині, і накрив усі три тіла. Тоді схопив дволітрову пляшку мінералки з бардачка й заходився змивати калюжу крові з асфальту. Повністю змити не вдалося, але трохи таки розмив. А що я міг удіяти: постукати у вікно на кухні ресторану й попросити відро мильної води?

Я дуже обачно вирулив з автостоянки й попрямував до Кенту¹. Чому туди? Тому що там, у гирлі Темзи, в маленькій глухій гавані, стояв мій катер. Не люкс-класу і, в принципі, нічого особливого, просто підубита стара моторка з крихітною каюткою та невеличким багажним відсіком, яка коли-не-коли ставала мені в пригоді. Цей човен був пришвартований серед десятка інших прогулянкових катерів, тільки призначався не для розваг, а для роботи — в чому незабаром пересвідчаться Менд, Френк і Джанет.

Деякі вбивці люблять ховати своїх жертв, саджаючи їх, мов маленькі жолуді, в лісі Еппінг², але мій досвід підказує, що цей метод має свої вади. По-перше, ви маєте ретельно обстежити місце майбутнього поховання.

¹ Кент (*Kent*) — графство на південному сході Англії, яке ще називають «садом Англії».

² Еппінг (*Epping Forest*) — 2400 гектарів стародавнього лісу та інших усталених середовищ існування, що простягаються на кордоні між Великим Лондоном та Ессексом.

Британія — доволі маленька країна, і тут нечасто випадає щастя надібати місцину, куди не поткнуться волоцюги, собачники, лісничі, фермери абощо. Якщо треба когось здихатися і ви не палаєте бажанням побачити свою жертву воскреслою в залі суду, а себе на лаві підсудних, місце поховання для вас — на вагу золота. По-друге, мертвяка треба закопувати, а ця робота не з легких. Та ще й шумна, бо, як хтось почує й застане вас за роботою та просіче весь розклад, доведеться копати вже дві ями. Якщо душа у вас лежить до погребіння в землі, то завше доцільніше викопати яму напередодні та присипати її папороттю. Зрештою постає питання доступу. В ідеалі було б зарити свою жертву в чорта на болоті, але дістатися туди геморойно. Тому більшу частину шляху буде необхідно проїхати на колесах, а тоді прогулятися куцями та чагарниками до могили.

Довгенького променаду не вийде, адже доведеться нести чи тарганити трупака вагою сімдесят-вісімдесят із гаком, а то й більше, кілограмів. Якщо ви налаштовані по-справжньому професійно займатися вбивствами, то краще обійтися без помічників та свідків. Само собою, цей геморой можна було б розрулити, змусивши жертву доповзти до ями на своїх двох, а там прикінчити, але тут може виникнути ціла низка проблем.

Їх ми розглянемо трохи далі.

Щодо мене, то я виступаю за скидання у воду. Це простіше, також набагато більше місця, де можна поховати тіла (дві третини планети у вашому розпорядженні), і водночас набагато менше шансів, що «Берретт Хоумз»¹

¹ «Берретт Хоумз» (*Barratt Homes*) — одна з найбільших компаній з будівництва житлової нерухомості у Сполученому Королівстві, що працює в Англії, Вельсі та Шотландії.

візьметься їх розкопувати для забудови Вотершипського пагорба¹.

Дорогою до свого човна я котив тихо та спокійно, не перевищуючи швидкості, стежачи в дзеркало, сигналячи, маневруючи, пересуваючись здебільшого манівцями та путівцями. Дорогою я розмірковував про свою «ластівку»: здихатися їй чи спробувати відмити сліди крові? Доведеться здихатися, без варіантів. Немає жодного сенсу підставлятись. Знайду путню місцину та спалю її, це буде професійно. Крім того, мені реально було ліньки лазити там навкарачки, витираючи всю оту чортову липку гидоту. Це була страх яка паскудна робота, і вона все одно не давала стовідсоткових гарантій. Вимити закривавлене авто, щоб воно пройшло судово-медичну експертизу, у принципі нереально. Коротше, пустити червоного півня, і крапка.

Шкода, бо давненько в мене не було такої гарної і зручної машини. У мене було багато тачок, точніше, я використовував різні колеса, залежно від дорученої роботи: швидкі — аби швидше вшитися, фургони — щоб замаскувати їх під комерційний транспорт, мотоцикли — для роботи в центрі міста (вони для мене найзручніші), була пара чорних таксі, якими я ніколи не користувався, — усі з липовими номерами та підробленою реєстрацією. Навіть ця моя «ластівка» була зареєстрована на якогось жмурика, котрий давно загнувся собі в ліжечку, залишивши водійське посвідчення та всі ксиви у дверному відділенні тачки. Знаєте, я давно вже не бував у якихось баталіях, що могли так чи інакше вказати на мене,

¹ Вотершипський пагорб (*Watership Down*) розташований біля села Кінгсклер, графство Гемпшир.

мабуть, відтоді як мамця написала на лейбі мого шкільного блейзера «Іан Бріджес, 13 років» — за два тижні до моєї чотирнадцятої днюхи.

Однак цей хетчбек був не для роботи — це була моя щоденна прогулянкова бричка, на якій я їздив по магазинах та до парку. Зі мною це частенько бувало: знайшовши «ластівку» свого життя, я поступово звикав до неї, а згодом обставини змушували мене спалювати її. Зустріну вранці Логана та спробую розкрутити його на новеньку, хоча й знаю, що він роздує із цього здоровезний геморої і не викрутить такої ж моделі. Доведеться обійтися тим, що підгонить.

Метякуючи над цим і так і сяк, я чекав біля світлофора на маленькому сільському перехресті неподалік Грейвсенда, коли позаду мене спинився «рейндж ровер». Я повернув дзеркало так, щоб стежити за водієм в очікуванні зеленого світла.

Водій озирнувся довкола, на освітлене місяцем поле ліворуч, подивився вниз на свій радіоприймач, швидко глянув на вогні світлофора, на дерева праворуч, на мою тачку й на викривлену закривавлену руку, яка стирчала з-під чорних мішків... і раптом мигцем відвів очі в інший бік.

Цю бісову криваву культу, видно, висмикнуло вгору через наїзд на якусь вибоїну.

Я вистрибнув з машини й миттю націлив свій ствол йому в башку.

— Британська Секретна розвідувальна служба! — крикнув я. — Сер, вийдіть із машини, будь ласка!

Субчик закляк із вибалушеними баньками, наче обухом огрітий, що дало мені змогу рвучко розчахнути двері його автівки й витягти його. Я частенько перевіртаю

такий трюк у таких ситуаціях. Він пригальмовує в людині інстинктивні реакції та дає зайву секунду наблизитися до неї та грохнути. Поясню. Припустімо, ви вгледіли мертве тіло в багажнику. Водій вискакує й націлює на вас пістолет. Що будете робити? Либонь, одразу вдавите педаль газу в підлогу, еге ж? Але якщо чудило заявить, що він із британської Секретної розвідслужби, карного розшуку, поліції чи лікаря за викликом, то, може, й завагаєтесь. У принципі, британська Секретна служба може мати вагомі причини на перевезення трупів у багажнику свого хетчбека, тож ви не помчите, як тупоголовий недоумок, викривати Джеймса Бонда, горляючи про вбивство, коли на карту поставлена національна безпека. Бонд же на боці добра, пам'ятаєте?

Але тут ви помиляєтесь. Саме тоді, коли ви гарячково мізкуєте, що до чого, я беру ситуацію під свій контроль, а вам — гаплик.

— Чарльз Парнелл, — представився він, коли я вдавав, що обшукую його. — Я бухгалтер.

— Сюди, будь ласка, містере Парнелл, — наказав я, приставивши пушку до його спини. — Мій шеф має до вас розмову. Пройдіть-но сюди.

Я провів його через прогалину в живоплоті й ударив по маківці. Парнелл вирубився, а я за мить полоснув йому ножем горлянку. Потім прожогом кинувся до його «рейндж ровера», припаркував його біля узбіччя, замкнув і зажбурнув ключі в бік Парнелла.

За той час, що я витратив на вбивство та паркування коліс жертви, на світлофорі знову заблимало червоне, але інших авто поблизу не було, тож я собі поїхав. Припаркований «рейндж ровер» дає мені фору в кілька годин. Усі, хто проїжджатимуть повз нього, думатимуть, що

бричка зламалася або взагалі не варта уваги. Самого Парнелла можуть і не знайти, допоки хтось не виявить його зникнення й не кинеться шукати, а доти, сподіваюся, я вже спекаюся своєї кривавої трійці.

Тепер я тис на газ трохи дужче, намагаючись якомога далі від'їхати від перехрестя, перш ніж зустріну наступну машину. На щастя, дорога до Чатема майже не освітлювалася. Я перевіряв дзеркало заднього виду, але я сам його повернув раніше, коли пас містера Парнелла, тому не міг добре бачити дорогу позаду себе.

Коли поправляв дзеркало, мене влупило щось ізліва, а фари спалахнули жовтим.

Я вдарив по гальмах і рвучко спинився.

— Якого біса... — пробуркотів я собі під ніс і швидко здав назад.

Від'їхати довелося майже на сорок метрів, коли задні фари освітили скрючене посеред дороги тіло. Я вихопив з-під сидіння гайковий ключ та швиденько вискочив поглянути.

Це був бігун. Він лежав на асфальті та стогнав від болю, загалом хлопа добряче бебехнуло. Я став біля нього навколішки і зрозумів, що справи його кепські, хоча, на жаль для мене, не геть кепські. Але я не міг допустити, щоб якийсь жевжик-жайворонок, що лежить зараз посеред дороги, згодом описав мою «ластівку», адже його явно знайдуть раніше за містера Парнелла. Замахнувшись ключем, я хвацько луснув ним бігуна по маківці, щоб добити. Млосний тріск підказав мені, що я проломив йому череп, і хлопець ураз охляв.

Я саме скочував його в канаву на узбіччі, коли ззаду почув голос бабці, котра цікавилась, чи все гаразд. Звівши очі на небо, я похитав головою й загадався, скільки ще мені доведеться порішити люду до кінця вечора.